

Arrest

nr. 61 652 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 december 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn.

Op 10 november 2006 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 21 november 2006 wordt verzoeker gehoord aangaande de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven. Op 22 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Hiertegen dient verzoeker een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 21 juni 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 3 oktober 2007, bij arrest nr. 11 096, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de

vluchtelingenstatus aan verzoeker wordt geweigerd, doch dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

Op 13 december 2007 krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 29 februari 2008 treedt verzoeker te Antwerpen in het huwelijk met mevr. B.I. (...), van Belgische nationaliteit.

Op 5 januari 2009 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote, mevr. B.I. (...).

Op 26 juni 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 3 augustus 2010 wordt het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen ontbonden.

Op 23 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 januari 2011. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van T.G.S (...) geboren te K.(...), op (...) en van Nepalese nationaliteit,

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de echtscheiding tussen betrokkenen op 03.08.2010 werd uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken,”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker aan het einde van zijn verzoekschrift stelt dat hij vraagt om het verzoek ontvankelijk en gegrond te verklaren ‘om deze en alle in het verloop van het geding te doen gelden redenen’, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder verkort de Raad) erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoeker kan zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden in de loop van de procedure.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van het middel voert verzoeker het volgende aan:

“Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht tot doel heeft dat de bestuurde zijn standpunt op nuttige wijze kan doen kennen en bovendien dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. (I. Opdebeek, op.cit. p. 235 e.v.).

Dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure; dat het daarom noodzakelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie; dat het verhoor daarom met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht moet afgenomen worden.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht enkel van toepassing is bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht. Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht van toepassing is bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte; dat de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag heeft op de rechtstoestand van verzoekster; dat de bestreden beslissing een individuele draagwijdte heeft.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen; dat verzoeker burger is.

Dat in onderhavig geval duidelijk blijkt dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vervuld werd.

Dat verzoeker gehoord had moeten worden alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend.

Dat de hoorplicht geschonden werd.”

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de hoorplicht in combinatie met het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel.

Verzoekers betoog komt er in wezen op neer dat hij had moeten worden gehoord alvorens over te gaan tot de thans bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft in de eerste plaats de eer op te merken dat de hoorplicht niet van toepassing is in vreemdelingenzaken, zoals blijkt uit vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Bovendien wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk zijn, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissing die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen” (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170).

“Waar verzoeker stelt dat een beslissing op zorgvuldige wijze dient genomen te worden, waarbij de evenredigheid dient gewaarborgd te blijven en verzoeker dient gehoord te worden, en waar hij stelt dat in weerwil daarvan de verweerder geen rekening heeft gehouden met de feitelijke omstandigheden wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 177.575 van 26 maart 2003).” (RVV, nr. 15.606, d.d. 4 september 2008)

Ondergeschikt wijst verweerder erop dat de thans bestreden beslissing genomen werd op basis van de objectieve feitelijke vaststelling dat verzoeker en mevrouw B. (...) uit de echt gescheiden zijn op 3 augustus 2010. Verzoeker had verblijfsrecht bekomen op basis van dit huwelijk. Het is niet duidelijk op welke wijze een verhoor een ander licht op de feiten zou hebben geworpen.

Verzoekers kritiek is niet dienstig.

Het eerste middel is ongegrond.”

Verzoeker betoogt dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd vervuld, dat hij had moeten worden gehoord alvorens dat de bestreden beslissing werd genomen.

Voor wat betreft de opgeworpen schending van de hoorplicht op zich merkt de Raad op dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker is gesteund op artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op een persoonlijk gedrag van verzoeker, zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Bovendien geeft verzoeker niet aan welke relevante elementen hij nog zou hebben aangebracht of kunnen hebben aangebracht die tot een andere beslissing zouden hebben geleid. Verzoeker ontkent immers niet dat hij zijn verblijfsrecht verkreeg op basis van zijn huwelijk met mevr. B.I. en dat hij op 3 augustus 2010 uit de echt gescheiden is. Deze objectieve vaststellingen volstaan om toepassing te kunnen maken van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet dat duidelijk stelt: *“Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burger zijn door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:(...) 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden (...)”*.

In zoverre verzoeker een schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel merkt de Raad op dat het rechtszekerheidsbeginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verder is het vertrouwensbeginsel een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Wat betreft deze schendingen van het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel, laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen op welke wijze deze beginselen werden geschonden. Het middel is voor wat de schending van het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel betreft onontvankelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel voert verzoeker het volgende aan:

“In hoofdorde:

Dat art. 42^{quater} §1 laatste lid als volgt luidt:

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1 en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.

Dat verzoeker sedert 29.02.2008 gehuwd is met een Belgische en aldus verblijfsrecht kreeg als familielid van een onderdaan van een burger van de Unie.

Dat de bestreden beslissing dateert van 23.12.2010 en dus genomen werd in de loop van het derde jaar van zijn verblijf als familielid.

Dat de motivering van de bestreden beslissing echter geen enkel element bevat omtrent een schijnsituatie.

Dat derhalve de motivering van de bestreden beslissing faalt en art. 42quater §1 laatste lid geschonden werd.

Ondergeschikt:

Dat art. 42quater § 4 als volgt luidt:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk

Dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 42 quater § 1 4°.

Dat evenwel uit de historiek blijkt dat de gezamenlijke vestiging van verzoeker met zijn echtgenote begon op 01.12.2006 in België.

Dat de echtscheiding niet werd ingeleid voor 01.12.2009 (drie jaar zoals de wet stelt).

Dat er derhalve sprake is van een gezamenlijke vestiging drie jaar heeft geduurd. Dat de wet uitdrukkelijk stelt dat het moet gaan om OF het huwelijk OF het geregistreerd partnerschap OF de gezamenlijke vestiging. Dat niet wordt gespecificeerd naargelang het geval of iets dergelijks, zodat aangenomen moet worden dat ook de gezamenlijke vestiging geldt als uitzondering.

Dat de bestreden beslissing zulks negeert en gedaagde zich niet de moeite getroost heeft na te gaan of verzoeker als werknemer tewerkgesteld is wat effectief het geval was voor de intrekking van zijn verblijf.

Derhalve is wederom art. 42quater geschonden.

Dat verzoeker verwijst naar een recent arrest van de RW waarbij gesteld wordt dat de DVZ gehouden is tot een onderzoeksplicht (RW 43220 van 11 mei 2010).

Dat tevens de motivering van de bestreden niet afdoende is daar er duidelijk geen rekening werd gehouden met pertinente feitelijke argumenten Dat de bestreden beslissing om deze reden alleen al dient te worden nietig verklaard."

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 en art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker suggereert dat de bestreden beslissing werd genomen in de loop van het derde jaar dat hij de hoedanigheid bezit van een familielid van een burger van de Unie, verwijzend naar het huwelijk d.d. 29 februari 2008. Desgevallend zou de bestreden beslissing verkeerdelijk geen melding gemaakt hebben van een schijnsituatie, conform art. 42quater, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980. Tevens beweert verzoeker te vallen onder de uitzonderingsbepaling van art. 42quater, §4 van dezelfde wet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 26 juni 2009 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, ingevolge zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Verzoeker dwaalt in de mate dat hij beweert de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie te bezitten vanaf zijn huwelijk met mevrouw B.(...).

Artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 (eigen onderlijning):

“§1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, §1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;”

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.”

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het huwelijk het vertrekpunt zou moeten zijn van de berekening van de twee jaar, teneinde het verblijf in de hoedanigheid van familielid te beëindigen in toepassing van voornoemd artikel.

Verzoeker verkreeg pas een verblijfsrecht in hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie op 26 juni 2009, oftewel de dag van de afgifte van de F-kaart.

De memorie van toelichting bij de wet van 25 maart 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 strekt ertoe te stellen dat de termijn van twee jaar die is voorzien in artikel 42quater, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 begint te lopen “na afgifte van een attest van inschrijving” (commentaar voorzien bij artikel 42 ter van de wet van 15 december 1980, dat betrekking heeft op de beëindiging van het verblijfsrecht van de burgers van de Unie, waarnaar de toelichting bij artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 verwijst; zie Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p. 51-53). De parlementaire voorbereiding van de bovenvermelde wet van 25 maart 2007 bepaalt verder nog: “de richtlijn (2004/38/EG) schaft de formaliteiten af van de afgifte van een verblijfskaart aan burgers van de Europese Unie. Hun verblijfsrecht wordt dus niet meer vastgesteld aan de hand van een verblijfskaart. De Richtlijn maakt het echter mogelijk voor het gastland om aan de burgers van de EU de verplichting op te leggen om zich bij de bevoegde autoriteiten te laten inschrijven (art. 8). In België zal dit overeenkomen, zoals nu het geval is, met een inschrijving in het bevolkingsregister. Voor de EU-burger heeft deze administratieve formaliteit het voordeel dat het vereiste bewijs van de duur van het verblijf, met het oog op het verkrijgen van het duurzame verblijfsrecht, gemakkelijker geleverd kan worden.” (Parl. St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 14). Hieruit kan worden afgeleid dat de wetgever door te verwijzen naar het “attest” van inschrijving of E-kaart, dat enkel afgegeven wordt aan burgers van de Unie als bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister, de F-kaart beoogde voor de familieleden ervan als vertrekpunt van de periode van twee jaar gedurende dewelke een einde kan gesteld worden aan hun verblijfsrecht, aangezien de F-kaart wijst op een inschrijving in het bevolkingsregister.

Gelet op het voorgaande en de afgifte van de F-kaart op 26 juni 2009, heeft verwerende partij aldus binnen de wettelijk voorziene termijn van twee jaar het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd, conform art. 42quater, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980.

In de mate dat verzoeker wijst op art. 42quater, §4 van de wet van 15 december 1980, heeft verwerende partij de eer het volgende te antwoorden:

De memorie van Toelichting van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 (art. 29) voorziet dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid van

een burger van de Unie, indien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden die gesteld werden aan zijn verblijf:

Dit artikel voegt een artikel 42quater in in de wet. Dit artikel staat de minister of diens gemachtigde toe om een einde te maken aan het verblijf van een familielid, onderaan van een derde land, van een burger van de Unie, dat niet meer voldoet aan de voorwaarden die gesteld zijn aan zijn verblijf, in overeenstemming met de bepalingen van de richtlijn. Momenteel wordt deze mogelijkheid enkel voor EG-studenten voorzien (cf. artikel 55 bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), terwijl de door de richtlijn 2004/38 gecodificeerde richtlijnen deze mogelijkheid voor alle categorieën van begunstigen van het vrij verkeer voorzagen (Parl. St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, p. 53-54).

Verzoeker heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van zijn huwelijk met mevrouw B.(...), gesloten op 29 februari 2008. Op 30 augustus 2010 heeft de rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen de scheiding uitgesproken, zodat alleszins niet kan gesproken worden van een huwelijk dat drie jaar heeft geduurd bij de aanvang van de procedure tot ontbinding van het huwelijk.

Artikel 42quater §4 is desgevallend niet van toepassing:

§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

Het tweede middel is ongegrond."

In zijn tweede middel voert verzoeker in hoofddeorde een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet daar hij meent dat hij zich bevindt in het derde jaar van verblijf als familielid van een burger van de Unie en dat de motivering van de bestreden beslissing geen enkel element bevat omtrent een schijnsituatie.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De voormelde wetsbepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en met verwijzing naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort het vreemdelingenbesluit) gesteld dat het recht op verblijf van verzoeker wordt ingetrokken en dit om reden dat er op 3 augustus 2010 de echtscheiding tussen verzoeker en zijn echtgenote werd uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing verzoeker in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker zowel de feitelijke als de juridische overwegingen van de bestreden beslissing kent. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte, die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet ontkent dat hij en zijn echtgenote uit de echt gescheiden zijn op 3 augustus 2010. Verzoeker is echter van oordeel dat deze uitdrukkelijke motiveringsplicht, meer bepaald het "afdoende karakter" van deze motiveringsplicht, niet is nagekomen aangezien de bestreden beslissing niet motiveert omtrent elementen die wijzen op een schijnsituatie daar verzoeker meent zich in het derde jaar van verblijf als familielid van de burger van de Unie te bevinden.

Artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 januari 2009 een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, dit in functie van zijn Belgische echtgenote, mevr. B.I., en dat hij op 26 juni 2009 in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

De termijn van 3 jaar waarvan sprake in artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet vangt aan op het moment van de aanvraag tot het verkrijgen van de verblijfskaart, *in casu* op 5 januari 2009. Aldus vangt het derde jaar van verblijf van verzoeker in hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie slechts aan op 5 januari 2011. *In casu* werd op 3 augustus 2010 de echtscheiding van verzoeker en zijn echtgenote uitgesproken en dateert de bestreden beslissing van 23 december 2010, beiden binnen de termijn van 2 jaar en dus niet de door verzoeker vooropgestelde termijn van drie jaar. Verzoekers betoog is bijgevolg niet dienstig.

Aangezien de bestreden beslissing werd genomen binnen de termijn van 2 jaar diende de bestreden beslissing niet te motiveren omtrent elementen die wijzen op een schijnsituatie en is er geen sprake van een schending van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet

Ondergeschikt meent verzoeker dat er sprake is van een schending van artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet aangezien de gezamenlijke vestiging van verzoeker en zijn echtgenote begon op 1 december 2006 en de echtscheidingsprocedure niet werd ingeleid voor 1 december 2009. Er is zijn inziens sprake van een gezamenlijke vestiging die drie jaar heeft geduurd.

Artikel 42^{quater}, § 4 luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

2° hetzij het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Vooreerst blijkt uit de uiteenzetting in het verzoekschrift dat verzoeker doelt op een schending van artikel 42^{quater}, § 4, 1° van de vreemdelingenwet. Voor zover hij een schending zou willen aanvoeren van artikel 42^{quater}, § 4, 2° tot 4° maakt hij een eventuele schending hiervan niet aannemelijk.

De redenering opgebouwd door de verwerende partij kan deels worden gevolgd. Verzoeker heeft op 5 januari 2009 een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn huwelijk met een Belgische. Artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht zo het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen, ontbonden wordt. Evenwel voorziet artikel 42^{quater}, § 4, 1° van de vreemdelingenwet dat dit niet het geval is wanneer dit huwelijk bij de aanvang van de procedure tot ontbinding ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan minstens één jaar in het Rijk. *In casu* werd het huwelijk van verzoeker afgesloten op 29 februari 2008 en werd de echtscheiding uitgesproken op 30 augustus 2010. Het is evenwel niet duidelijk wanneer de procedure tot ontbinding van het huwelijk werd ingeleid, volgens verzoekers verklaringen niet vóór 1 december 2009. Hoe dan ook zelfs uitgaande van de datum waarop de echtscheiding werd uitgesproken, dient te worden vastgesteld dat het huwelijk geen drie jaar heeft stand gehouden, zodat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar dit onderdeel van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt echter dat niet alleen moet worden uitgegaan van de datum van zijn huwelijk of aanvraag voor de toepassing van artikel 42^{quater}, § 4, 1° van de vreemdelingenwet maar dat ook moet worden gekeken naar de aanvang van de gezamenlijke vestiging tussen hem en zijn inmiddels ex-echtgenote, met name sinds december 2006. Verzoeker benadrukt dat voormeld artikel het woord “of” gebruikt en dat niet gespecificeerd wordt “naargelang het geval” of iets dergelijks.

Artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet lijkt door het gebruik van het woord "of" inderdaad aan te geven dat wanneer de begunstigde van een verblijfsrecht zich in één van de drie gevallen bevindt, er geen einde kan worden gesteld aan zijn verblijfsrecht. In tegenstelling tot § 1 van voormeld artikel wordt niet gepreciseerd dat de termijn van drie jaar berekend dient te worden vanaf het verblijf in de hoedanigheid van een burger van de Unie. De enige voorwaarde is dat de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan ten minste één jaar in het Rijk. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ruimschoots aan deze voorwaarde voldoet. Zijn ex-echtgenote verklaarde in een brief van 28 oktober 2006, welke terug te vinden is in het administratief dossier dat zij vier jaar samengewoond heeft met verzoeker in Kathmandu, Nepal. In 2006 zijn zij samen naar België gekomen omwille van de moeilijke politieke situatie in Nepal. Verzoeker vroeg asiel aan in België. Uit de adresvermeldingen welke terug te vinden zijn op de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker steeds bij zijn ex-echtgenote heeft gewoond. De laatste positieve woonstcontrole dateert van 27 augustus 2009. Het is niet duidelijk sinds wanneer verzoeker niet meer bij zijn ex-echtgenote verblijft doch uit voormelde gegevens blijkt voldoende dat de gezamenlijke vestiging meer dan 3 jaar heeft geduurd waarvan minstens 1 jaar in het Rijk. Aldus lijkt artikel 42^{quater}, § 4, 1° van de vreemdelingenwet te zijn geschonden.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 december 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 januari 2011.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU